

Ο Απολλώνιος Σπαρτιάτης Πολεμιστής νουθετεί τον υιόν του

Σκηνή 8^η : Να είναι απλός και λιτός ο λόγος σου, υιέ μου,
όπως οι κολώνες του Παρθενώνα.

Οι Σπαρτιάτες, υιέ μου, έκτιζαν το οικοδόμημα της δόξας και της θυσίας, ενώ οι Αθηναίοι δεν μπορούσαν να βάλουν σε αυτό ούτε ένα μικρό λιθαράκι.

Οι Αθηναίοι, υιέ μου, δεν είχαν στράτευμα να πολεμά για τη θυσία και την προστασία του Νόμου, μονάχα προστάτευαν την υλη που τους κατάκλυζε από παντού. Δεν ένοιωθαν, υιέ μου, στην ικεσία τους τη δόνηση της ψυχής τους. Λάτρευαν τους θεούς, υιέ μου, μα τους είχαν τοποθετήσει πολύ ψηλά, εκεί στον πανύψηλο τον Όλυμπο και δεν μπορούσαν να τους αντικρίσουν.

Σήκωναν, υιέ μου, τα χέρια τους, προσέφεραν θυσία, μα η ψυχή τους καλυμμένη από την υλη, ποτέ δεν μπόρεσε να λάμψει να ελευθερώσει το νου για να τους αντικρίσει.

Όπλο δυνατό, υιέ μου, ο λόγος του Αθηναίου, λόγια εύκολα, λόγια περίτεχνα όχι δωρικά και με απλότητα. Όταν ο λόγος γίνει περίτεχνος, υιέ μου, τυλίγει τους ανθρώπους σαν δίκτυ και τους σκλαβώνει, τους κάνει δέσμιους και σκοτεινιάζει το νου τους.

Απλά λόγια και αληθινά, υιέ μου, χρειάζεται να βγαίνουν από τα χείλη του ανθρώπου. Απλός και λιτός ο λόγος, υιέ μου, όπως οι κολώνες του Παρθενώνα, χωρίς περίτεχνα στολίδια, μα γερές, κατάλευκες, να στηρίζουν το βάρος της οροφής του Ναού, σίγουρα και σταθερά. Τύλιξε ο περίτεχνος λόγος και έκλεισε σε δίκτυ τον νου των δικαστών, υιέ μου, έκλεισαν τα μάτια τους στην αλήθεια και έριξαν το δίκαιο Σωκράτη στο δεσμοτήριο. Τον πότισαν κώνειο, υιέ μου, γέμισαν με κάψα την ψυχή του και νόμισαν ότι έπραξαν το δίκαιο. Οι περίτεχνοι λόγοι, υιέ μου, που ξεστομίζονται από τους ανθρώπους, είναι τα σύννεφα και η ομίχλη που κλείνουν τον δρόμο για την αλήθεια. Ρήτορες, με όμορφους

λόγους, υιέ μου, ανεβασμένοι στα βάθρα της αγοράς έμοιαζαν με Θεούς Ολύμπιους. Μα τα λόγια τους ήταν άγονα, υιέ μου, σαν τη μήτρα της γυναίκας που δεν μπορεί να καρποφορήσει.

Και θάμπωναν τα μάτια του λαού της Αθήνας και όταν χρειαζόταν να μαζευτεί το στράτευμα, μοναδικό σκοπό είχε την υπεράσπιση της ύλης, υιέ μου, που δεν ήταν μόνο τα αγαθά, αλλά και οι περικαλλείς ναοί. Σεβόντουσαν τους ναούς οι Αθηναίοι, υιέ μου, μα η ψυχή τους είχε σκοτεινιάσει και οι ναοί τους ήταν αδειανοί από την ουσία του Νόμου. Και όταν τους έλεγε ο δίκαιος Σωκράτης, υιέ μου, να σηκώσουν τα μάτια να ατενίσουν ψηλά τον έναστρο ουρανό, να γεμίσουν τους ναούς, όπως γεμίζουν τα πήλινα δοχεία με δροσερό νερό για να πιουν, τον κατηγορήσαν για ασέβεια στους Θεούς, τον κατηγορήσαν ότι τους έλεγε ότι δεν υπάρχουν θεοί και ότι οι ναοί είναι άδειοι. Και περιγελούσαν, υιέ μου, τους λόγους του που τους έλεγε να στρέψουν τα μάτια τους να αντικρίσουν και να αγκαλιάσουν τον ένα και μοναδικό δημιουργό του σύμπαντος, τον Νόμο ... τον Θείο Λόγο ... το Φως το Αληθινό. Και φώναζαν, υιέ μου, και τον έβριζαν και έβρισκε καταφύγιο μονάχα στην αγάπη των πραγματικών του φίλων. Ο Πλάτωνας, υιέ μου, που έλεγε πως τον αγαπούσε, εκείνη την τελευταία ώρα στο δεσμοτήριο προφασίστηκε, υιέ μου, πως ήταν άρρωστος.

Να αγαπάμε τους ανθρώπους, υιέ μου, όπως για μας τους τοποθέτησε ο μέγας Νόμος. Θα έρθει η στιγμή, υιέ μου, που θα εννοήσουν, μα ένα να λες στους ανθρώπους, όταν θα αντικρίσουν την αλήθεια να μη στρέψουν το βλέμμα τους μα να την κοιτάζουν ίσια στα μάτια όπως κατόρθωναν να κάνουν οι πολεμιστές τούτης της ένδοξης πολιτείας.

Ναοί, υιέ μου, περικαλλείς που δονούσαν το νου με την ομορφιά τους, μα δεν φτάνουν μόνο τα κτίσματα, υιέ μου, ο άνθρωπος χρειάζεται να τους γεμίσει, με την ουσία του Θείου Λόγου, όπως τη στάμνα το νερό. **Πρέπει να προσεύχονται οι άνθρωποι, υιέ μου, και όσο πιο πολλοί είναι εκείνοι που προσεύχονται τόσο δονούν την ουσία του Νόμου και Αυτή ισορροπεί το νου τους και μπορούν να επιτευχθούν έργα θαυμαστά, από τους ανθρώπους.** Τούτο το νόημα, υιέ μου, δείχνουν τα κτίσματα και οι ναοί ... μα, τι μπορούν να κάνουν τα κτίσματα, αν είναι αδειανά από ανθρώπους. Ο αδιάκοπος ύμνος του ιερέα, υιέ μου, στο Θείο το Νόμο,

τον οδηγεί στον όμορφο ποταμό του Λόγου που γίνεται βάλσαμο στο νου και στην ψυχή των ανθρώπων.

Του δείχνει τον δρόμο στο φωτεινό το μονοπάτι να συναντήσει την αληθινή ουσία. Τούτη η προσπάθεια, υιέ μου, οδηγεί τον ιερέα τον υμνωδό στο χώρο των Ιερέων, εκεί στην φωτεινή έξοδο να συναντήσουν την φλόγα της Αλήθειας.

Και ο ένδοξος Θάνατος, υιέ μου, οδηγεί τον πολεμιστή στην ορθάνοικτη πύλη της χώρας των Ηρώων.

Όταν συναντηθούν, υιέ μου, και ενωθούν οι καρδιές του ιερέα και του πολεμιστή, τότε εμφανίζεται λαμπρή η ένδοξη χώρα, η ατείχιστη πολιτεία της Σπάρτης.

Γ. Σ.

